

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De rerum creatione: & quòd nihil frustra à Deo factum sit. cap. lxxxi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

Par. 4. Omnes habitatores terræ apud eum in nihilum reputati sunt: & non est qui resistat manui ipsius, & dicat ei, Quare fecisti?

Sap. II. Multū valere tibi soli superat semper: & virtuti brachij tui quis resistet? Quoniam tanquam momētum stateræ, sic est ante te orbis terrarum, & tanquam gutta roris antelucani, quæ descendit in terrā. Sed & misereris omnium, quia omnia potes. Virtus tua, iustitiæ initium est: & ob hoc quod omnium Dominus es, omnibus te parcere facis. Potentibus potens imminet examinatio. Manum tuam effugere impossibile est. Quis dicet tibi, Quid fecisti? aut quis resistet iudicio tuo?

Ecli. 43. Terribilis Dominus, & magnus vehementer: & admirabilis potentia ipsius.

Basil. Qui portat omnia verbo virtutis suæ, nec corporeo modo operatur, nec manuum labore ad rerum procreationem opus habet, sed spontanea voluntate subsequenter habet naturam earum rerum quæ sunt.

Vbi Deus vult, natura ordo superatur. Quod enim voluit, hoc potuit.

Deus natura præstantior est: atque & apud eum velle est, quia bonus est: & posse, quia viribus pollet: & perficere, quia omnia ei prona & factiva sunt.

Dico vobis, quia ex lapidibus istis, hoc est ex his, qui lapides colunt, potest Deus filios Abrahæ excitare.

DE RERVM CREATIONE: ET QVOD NIHIL frustra à Deo factum sit. CAP. LXXXI.

Gen. I. **T**VIDIT Deus omnia quæ fecerat, & erant valde bona. Tuus est dies, & tua est nox: tu fabricatus es auroram & Solem, tu fecisti omnia fundamenta terræ. Tui sunt cœli, & tua est terra: orbem terræ, & plenitudinem eius tu fundasti.

Psal. 73. **I**psius est mare, & ipse fundavit illud. Quam magnificata sunt opera tua, Domine! omnia in sapientia fecisti.

103. **E**go Dominus, formans lucem, & creans tenebras. Ego feci terram, & cœlum super eam. Ego manu mea fundavi cœlum, & spiritus à me egredietur, & flatum omnem ego feci.

Esa. 45. **Q**ui facit terram in fortitudine sua, præparat orbem in sapientia sua, & prudentia sua extendit cœlos. Eleuat nebulas ab exterminatione terræ. Fulgura in pluviam facit, & educit ventum de thesauris suis.

Hier. 10. **Q**ui præparavit terram in æterno tempore, & replevit eam pecudibus & quadrupedibus. Qui emittit lumen, & vadit: & vocavit illud, & obedit illi in tremore. Stellæ autem dederunt lumen ei cum iucunditate, qui fecit illas.

Bar. 3. **D**eus mortem non fecit, nec delectatur in perditione viuorum. Creavit enim, ut essent, omnia: & sanabiles fecit nationes orbis terrarum: & non est in illis medicamentum exterminij, nec inferorum regnum in terra. Diligis omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti. Quomodo autem posset aliquid permanere, nisi tu voluisses? A magnitudine pulchritudinis creaturarum congruenter poterit horum creator videri.

Sap. I. **Q**ui vivit in æternum, creavit omnia simul. Nihil fecit quod deficiat. Stabilivit bona: & quis implebitur videns gloriam eius? Opera Domini uniuersa valde bona: & omnē vsum tempestiuè suppeditabit. Et non est dicere, Hoc isto peius. Omnia enim in tempore probabuntur. Altissimus creavit de terra medicinam: & vir prudens non abhorrebit eam. Pax Dei super faciem terræ.

Ecli. 18. **Q**ui vivit in æternum, creavit omnia simul. Nihil fecit quod deficiat. Stabilivit bona: & quis implebitur videns gloriam eius? Opera Domini uniuersa valde bona: & omnē vsum tempestiuè suppeditabit. Et non est dicere, Hoc isto peius. Omnia enim in tempore probabuntur. Altissimus creavit de terra medicinam: & vir prudens non abhorrebit eam. Pax Dei super faciem terræ.

Basil. *Germinet terra herbam viventem. Ac simul cum iis, quæ alendi vim habent, venenata etiam producta sunt, cum frumēto cicuta, cum reliquis, quæ ad esum accommodata sunt, elleborus, aconitum, mandragora, & papaveris succus. Quid igitur? Prætermisso grati, ob accepta*

A accepta commoda, animi officio Creatorē, ob ea, quæ vitæ nostræ exitiosa sunt, accipiamus? Illudne minimè consideramus, quòd non omnia ventris nostri causa procreata sunt: Verùm ea quidem alimenta, quæ nobis destinata sunt, prompta omnibùsq; nota sunt, quòdlibet autem eorum, quæ creata sunt, propriam quandam in creatione rationem explet?

A Deo malum ortum trahere, impium dictu est: quandoquidem nullum contrarium ex contrario oritur. Nam nec vitæ mortem parit, nec caligo lucis origo est, nec morbus sanitatis efficiens est. Quid igitur dicimus? Nempe quòd malum non viua atque animata essentia est, sed affectio in anima, cum virtute pugnant, quæ quidem non aliunde in ignavis oritur, quam quòd à bono prolapsi sunt. Quocirca nihil est quòd malum extrinsecus circūspicias: verùm se quisque vitij, quo laborat, authorem esse agnoscat.

Impiū est dicere mala à Deo oriri.

B Nihil ex omnibus, quæ à Deo condita sunt, frustra factum est.

Non natura ipsa motionum per se mala est, verùm motionum animæ deprauatio impetus animæ, tanquam vitiosis & perturbatis cōcitationes, traduxit. Siquidem artifex elegantem atque concinnam & modulatam citharam compegit. At qui pulsant, non eodem modo fides feriunt, sed ab eadem cithara alius hymnum, alius autem blasphemiam sonat. Non quòd in fidium natura peruersitas insit: sed quòd pulsantium inscitia instrumentum labefactet.

Nax. Chrys. Eleganti similitudine ostendit Deum vitiorum nostrorum authorem non esse.

Quòd mala superferantur, in causa est hominum segnitie. Cū enim dormirent homines, inquit Christus, venit inimicus, & seminavit zizaniam in medio tritici.

C nec iustus iniusti quicquam facere queat, nec probus quicquam mali: quemadmodum nec peritus quicquam imperiti. Cū itaque Deus & iustus, & bonus, & peritus sit, necesse est eum nec iniusti nec mali quicquam fecisse.

Nam Mat. 13. Euseb.

Vnico voluntatis nutu Deus, quicquid vult, ex nihilo creat: vt qui solus sempiternus, solus principij expers, solus denique & essentia & voluntate simplex sit.

Didymi.

DE DEI GLORIFICATIONE: ET QVOD eum glorificare ac sanctificare oporteat: & quòd eos à quibus glorificatur, ipse quoque vicissim glorificet. CAP. LXXXII.

D **D**IXIT Dominus ad Moysen & Aaron: Quia non credidistis mihi, vt sanctificaretis me coram filiis Israël, non introducetis hos populos in terram, quam dabo eis.

Num. 20.

Ego glorificantes me glorificabo: qui autem contempnunt me, erunt ignobiles.

1. Reg. 2.

Confitebor tibi Domine in toto corde meo. Laudans inuocabo Dominum: & ab inimicis meis saluus ero. Qui timetis Dominum, laudate eum, &c. Benedicam Dominum in omni tempore: semper laus eius in ore meo, &c. Psallite Deo nostro, psallite: psallite regi nostro, psallite. Immola Deo sacrificium laudis: & redde Altissimo vota tua. Sacrificium laudis honorificabit me: & illic iter, quo ostendam ei salutare Dei. Iubilate Deo omnis terra: psallite nomini eius, quoniam suaue. Confiteantur tibi populi Deus, confiteatur tibi populi omnes. In Ecclesiis benedicite Deo, Domino de fontibus Israël. Regna terræ cantate Deo: psallite Domino. Memor fui Dei, & delectatus sum, &c. Misericordias Domini in æternum cantabo. In generatione & generatione, &c. Bonum est cōfiteri Domino: & psallere nomini tuo, Altissime. Venite, exultemus Domino, iubilemus Deo salutari nostro. Cantate Domino canticum nouum: cantate Domino omnis terra. Afferte Domino patriæ Gentium, afferte Domino gloriam & honorem. Exaltate Dominum Deum nostrum: & adorete scabellum pedum eius. Iubilate Deo omnis terra, seruite Domino in lætitia. Benedic anima mea Domino, & omnia quæ intra me sunt, nomini sancto eius. Benedicite Domino omnia opera eius: in omni loco dominationis eius benedic anima mea Domino. Confitemini Do-

Ps. 9. 114. 21. 29. 46. 49. 134. 66. 68. 67. 76. 88. 91. 94. 66. 28. 98. 99. 102. 105.